

ตอนที่ ๑๑

ความลับของป่า

เคน ได้รับการขอร้องจากชาวป่า ๒ คน ที่เขารู้จักดี ให้ช่วย ออกตามหาลูกชายที่หายไป พวกเขาสองคนเชื่อว่า เคน มีของวิเศษ ที่จะหา ลูกชายพบ และพากลับมาหมู่บ้านได้ เคนรับปาก วันรุ่งขึ้น เขากับพวกชาวป่า เดินแคะรอยเท้า ทะลุผาไปจนถึงบึงน้ำแห่งหนึ่ง ที่มีเกาะเล็กๆ ผุดขึ้นทั่วไปไกลจนสุดสายตา แต่ละเกาะมีทางเดินที่เป็น โขดหินบ้าง ท่อนไม้ที่ผุดบ้าง เป็นทางเชื่อม บางเกาะก็ไม่มี แต่ละเกาะมีต้นไม้รูปร่างประหลาด ขึ้นเต็มไปหมด

ต้นไม้เหล่านั้น มีรูปร่างแปลกๆ ต้นที่มีขนาดใหญ่จริงๆ จะมีเถาวัลย์พันขึ้นไปจนถึงยอด จนดูไม่ออกว่ามันเป็นเถาวัลย์ หรือกิ่งแขนของมัน บางต้นมีเปลือกเป็นปุ่มนูนๆ ช้อนทับกันคล้ายเกล็ดงู กิ่งก้านคดหักงอไปมา คล้ายแขนปีศาจ บางต้นมีกิ่งเป็นหนามปลายแหลม ยื่นออกมากลางลำต้นเต็มไปหมด บางต้นเลื้อยคดเคี้ยวเกี่ยวเกาะกับต้นไม้ต้นอื่น คล้ายเถาวัลย์ แต่ไม่ใช่ เพราะสีผิวของมัน เป็นปล้องสีดำสลับเหลือง เหมือนงูพิษ

พันธุ์หนึ่ง แต่ลำต้นกลมและใหญ่กว่า มี
เส้นผ่าศูนย์กลาง เท่าลำตัวของคน ทุกต้นมีตะไคร่
ขนขึ้นแซมไปทั่ว ที่พื้นดินมีพืชประหลาดงอกขึ้นมา
มองดูคล้ายต้นดอกดิน แต่มีกลีบขนาดใหญ่คล้าย
กลีบของดอกกุหลาบ สีแดงสด

เมื่อพวกคนป่า กับเคนมาถึง อากาศซมุกซมัว
ไปทั่วหมอก พวกเขาไม่รู้ว่าเป็นเวลากี่โมง รู้
เพียงว่ามันเป็นกลางวัน อากาศเย็นเริ่มโรยตัว
หมอกบางๆ ยังคงลอยที่ผิวน้ำ มีเสียงกริคร้อง
และเสียงร้องโหยหวน จะเป็นเสียงคนหรือเสียง
ปีศาจ ไม่อาจแยกออกได้ ชาวป่าสองคนตื่น
ตระหนกและหวาดกลัว ขณะที่พวกเขากำลังเดิน
อยู่บนขอนไม้ใหญ่ระหว่างเกาะ คนป่าที่อยู่หลัง
เคน สะกิดให้เขามองดูสิ่งหนึ่งที่อยู่บนเกาะ

มีแสงเรืองๆ สีเหลืองบ้าง สีเขียวบ้าง
กระพริบ สว่างวาบๆ จะว่าเป็นแสงจากหิ่งห้อย
ไม่น่าจะใช่ เพราะมีขนาดโตกว่ามาก เหมือนคอย
จับจ้องอะไรบางอย่าง...

“ถอยกลับไป ค่อยๆ!” เคน กระซิบสั่ง

“อะไร?” คนป่าที่อยู่หลังสุด กระซิบถามคนที่อยู่ข้างหน้า ขณะถอยหลังเหยียบกิ่งไม้ดู
“แคล่ก!”

กลุ่มแสงเรืองๆ ที่ส่องลอบไปมา หยุดนิ่งอยู่กับที่ เหมือนนัดหมายกัน

“วิ่ง! ไป ไป ไป อย่าหันไปมองมัน” เคน ออกคำสั่ง คนทั้งสาม ต่างวิ่งหนีไปให้พ้นจากบึงนรกประหลาดนี้ ให้เร็วที่สุด

“ไปให้ถึงฝั่ง แล้วอยู่ในที่สูง” เคน พุดกำชับขณะวิ่ง

แสงเรืองๆ ที่เคลื่อนที่ได้ ค่อยๆ ปรากฏร่างชัดเจนขึ้น คล้ายหมาป่า แต่ขนาดโตกว่า ขาทั้งสี่ค่อนข้างยาวแก่งก้าง ลำตัวและหางสีดำมันวาว แต่ไม่มีขน เขี้ยวที่คมโค้ง มีเมือกใสๆ ไหลเยิ้มออกมาเห็นได้ชัดในตอนวิ่ง กับเสียงร้องๆ ของดวงตา แคตัวเดียวก็น่าสะพรึงกลัวอยู่แล้ว นี่มากันเป็นฝูง

เคน วิ่งรั้งท้าย ขณะที่พวกสัตว์เหล่านั้นไล่ตาม สัตว์ตัวหนึ่งตะปบที่บริเวณหลังของเขา จนพลาดพลัดตกลงจากทางเดิน ซึ่งเป็นช่วงสุดท้ายที่จะขึ้นจากเกาะไปบนฝั่งที่เป็นพื้นดิน เขาหลบซ่อน

ตัวในน้ำ รอดพ้นจากคมเขี้ยวของสัตว์ประหลาด
นั้น แต่ทว่าเสียงที่เขาได้ยิน สร้างความสังเวชใจ
ให้ไม่น้อย มันเป็นเสียงร้องโหยหวน ขอความ
ช่วยเหลือ ของคนป่าทั้งสองคน

เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง พวกคนป่าคงตกเป็น
เหยื่อของ สัตว์นรกพวกนั้นไปแล้ว และก็เดินไป
ตามที่คาด เมื่อขอให้พวกมันสลายตัวไปทางอื่น
เขาค่อยๆ โผล่ขึ้นจากน้ำ มองเห็นมันสองตัว
กำลังแหงกคางของชายสองคน เคน ค่อยๆ
ย่องขึ้นจากน้ำ มองเห็นปากถ้ำแห่งหนึ่ง ที่อยู่
ใกล้ๆ เขาตัดสินใจ วิ่งไปที่นั่น สัตว์ประหลาดสอง
สามตัว วิ่งไล่ตามมาห่างๆ เคนวิ่งลอดปากถ้ำเข้า
ไป ช้างในมืดและแคบมาก สุนัขฉี่พวกนั้น ไม่กล้า
ตามเข้าไป

คิดว่าปลอดภัยดีแล้ว เขาสำรวจตัวเอง มี
บาดแผลเป็นรอยช้ำน สร้างความเจ็บปวดไม่น้อย
และสำรวจดูอย่างอื่นว่ารอบๆ เต็มผ้าที่เปียกชุ่ม
ด้วยน้ำ มีอะไรอยู่ที่ติดกับตัวบ้าง กระบอกน้ำโลหะ
หินไฟ ขวดยา และของล้ำค่าในซองหนัง กระเป๋าส
ัมภาระ หล่นหายระหว่างหนีเจ้าพวกวายร้าย ยิ่ง
ดีที่เหลื้อมีตพอกอีกอัน อาวุธอื่นๆ ไม่มี นับว่าเคน

ยังโชคดี ที่เอาตัวรอดมาได้อย่างหวุดหวิด ขึ้น
ต่อไป คือหาทางกลับไปบ้านให้ได้

เคน ทั้งเหนื่อยทั้งหิว รู้สึกปวดแสบที่บริเวณ
หลัง ถ้าเขามีกระจกเงาส่องดู เขาอาจจะตกใจกับ
บาดแผลเหล่านั้นก็ได้ แสงที่ส่องลอดเป็นลำ มา
จากด้านบนของผนังถ้ำ ดึงดูดีให้เขาขยับเข้าไป
ข้างในเป็นบริเวณโถงโถ่ง ลำแสงนั้น ลอดผ่านมา
จากไหนไม่รู้ กระทบกับผิวน้ำในแอ่งที่อยู่ใกล้ๆ
ด้วยความกระหาย เขาจึงรีบวักน้ำเข้าปาก และ
กรอกใส่กระบอกน้ำโลหะจนเต็ม แม้จะมีแสงสว่าง
อยู่บ้าง แต่ไม่มากพอ เขาจึงก่อกองไฟขึ้น ด้วยหิน
ไฟที่พกติดตัวมา กับเศษเสื่อผ้า และไม้แห้ง
บริเวณนั้น แสงสว่างจากกองไฟ สร้างความ
อบอุ่นให้ไม่น้อย

เคน ล้ำรวจไปรอบๆ อีกฝั่งหนึ่งของผนังถ้ำ
เป็นซอกหลืบที่น่าสนใจมากที่สุด เขาเดินถือคบ
เพลิงเข้าไปใกล้ๆ ปรากฏต้นเถาวัลย์ไม้ประหลาด
มันงอกจากพื้นถ้ำซึ่งเป็นหินได้อย่างไร แต่ก็ยังไม่
น่าสนใจเท่ากับว่า บนลำต้นที่มีขนของมัน มีผล
คล้ายไข่ของนกกระทา อยู่สองสามผล แต่มีขนาด
ใหญ่เท่าผลแตงโม มีลวดลายสวยงาม ขี้วของผล
นอกจากลำต้น แต่มีสิ่งหนึ่งที่เขาไม่ทันได้สังเกต

คือ ซากสัตว์ตัวหนึ่ง นอนห้อยหัวแข็งตายอยู่
ข้างๆ ห่างออกไปสักห้าก้าว มันมีรูปร่าง
ประหลาด จะว่าเป็นลิงก็ไม่ใช่ เพราะมันมีปีก
คล้ายค้างคาว มีจะงอยปากคล้ายเหยี่ยว

ด้วยความหิว เคน จึงปีนขึ้นไปเอามือตัดตัว
ลงมาได้ผลหนึ่ง แล้วเอามือผ่าออก ทันใดนั้น! ก็มี
แสงสีขาว พุ่งออกมาตามรอยแยก ปรางค์ข้างใน
เป็นตุ๊กตาเปลือกไม้ไม่ขุ่นดำ แต่มีสัดส่วนรูปร่าง
เหมือนหญิงสาว สวยงามราวกับนางฟ้า ผมสี
ทองยาวจรดหลัง นอนหลับตาพริ้ม ขดตัวตะแคง
ข้างอยู่ข้างใน แม้จะมีขนาดเล็กเท่าตุ๊กตา แต่มันดู
สะสวยเหลือเกิน เคนตกตะลึง กับความมั่งคั่งนั้น
เขาค่อยๆ ยื่นนิ้วชี้ไปแตะเบาๆ พลัน!!!

ตุ๊กตารูปนางฟ้าก็เคลื่อนไหว ค่อยๆ ลืมตา
หันหน้ามามองเขา แล้วส่ายยิ้ม จนมองเห็นเขี้ยว
ยาวขาววับ พร้อมกับส่งเสียงกริคร้องเด็กแหลม
และโหยหวน จนปวดแก้วหู เขาทนไม่ได้ จึงจับมัน
เหวี่ยงออกไปด้วยความตกใจกลัว สองมืออุดหูไว้
ผลไม้ตุ๊กตาหล่นตรงซากสัตว์นั้นพอดี เสียงกริ
คร้อง กระตุ้นให้ซากสัตว์ประหลาดนั้นรับรู้ มันลืม
ตาขึ้น และแลบลิ้นอันยาวน่าเกลียด ตวัดตุ๊กตา
ใบหน้าชาต่าน เข้าไปในปาก เสียงกริคร้องจึง

เงียบสงบลงได้ มันฟื้นคืนชีพมาอีกครั้ง ร่างของมันเริ่มขยับ กลับเอาหัวตั้งขึ้น ปีกเริ่มเคลื่อนไหว เดินตรงเข้าไปหา เคน

“ตัวอะไรวะเนี่ย!!!”

เคน ขยับถอยกรูดไปข้างหลัง สะดุดเข้ากับก้อนหิน ที่อยู่ข้างแอ่งน้ำ เขาตกลงไปในแอ่งน้ำ จนเนื้อตัวเปียกชุ่มอีกครั้ง ตอนนี้ไม่มีเวลาคิดเรื่องอื่นอีกแล้ว เคน รีบหนีออกไปจากถ้ำนั้นทันที เมื่อถึงปากถ้ำ เขาหันไปมองข้างหลัง สัตว์ประหลาดนั้น ไม่ตามออกมา มันคงกลัวแสงมากกว่า โชคดีที่พวกสุนัขฉี่ ไปกั้นหมดแล้ว เคนค่อยๆ ย่องเดินอย่างระมัดระวังตัว ห่างจากปากถ้ำไม่มากนัก เขาก็พบทางเดิน มันจะพาไปสวรรค์หรือนรกก็ช่างเถอะ แต่ตอนนี้ ต้องไปให้พ้นๆ จากที่นี่ก่อน

เขาค่อยๆ เดินเลี้ยวโค้งไปตามทาง ไม่ถึงสิบก้าว ก็ถึงที่แคบๆ คล้ายประตูหิน แต่มีดอกไม้ประหลาด ขึ้นขวางทางอยู่ มีรูปทรงคล้ายกรวยดีเขียว แต่มีขนาดใหญ่มาก เมื่อเคนเข้ามาใกล้ๆ ปลายดอกรูปทรงกรวยของมัน ค่อยๆ เริ่มบานออก มองเห็นเกสรสีแดง รูปร่างคล้ายหัวงูอยู่ตรงกลาง แต่เคนมองไม่เห็น เขาค่อยๆ ย่อตัวลอดผ่านไป แต่ทันใดนั้น ปลายดอกรูปทรงกรวย ก็

บานพริบดอก ก้านเกษรที่อยู่กลางดอก พุ่ง
ออกมา รัชชาและลำตัวของเคนอย่างรวดเร็ว ลาก
เขาเข้าไปในกรวยนั้น เคน พยายามดิ้นให้หลุด แต่
ยิ่งดิ้นเหมือนกระตุนให้มันรัดแน่นเข้า เหตุการณ์
จุกตะหลุกเช่นนี้ เขาคว่าอาวุธไม่ทัน คิดว่าคราวนี้
ไม่รอดแน่

ดอกไม้ประหลาด กลืนร่างของเคนเข้าไป ไม่
ถึงนาที ลีเซียวของมัน เริ่มเปลี่ยนเป็นสีเทา และ
เหี่ยวเฉาลงอย่างรวดเร็ว ร่างของเคนหล่นลงมา
พร้อมกับเมือกสีขาวขุ่นที่ห่อหุ้มตัวเขา เขารู้สึกตัว
ค่อยๆ ปาดเมือกเหม็นๆ เหล่านั้น ออกจากลำตัว
แขน ขา ตำรวจสิ่งของในตัว แล้วรีบเดินออกไป
จากที่นั่น

เคนเดินลัดเลาะป่ามาจนถึงเนินแห่งหนึ่ง ด้วย
สภาพของคน เหมือนกับไปต่อสู้อะไรมา เลือดผ้า
ชาครุ้งริ้ง เนื้อตัวมอมแมม ได้ยินเสียงน้ำไหลในลำ
ธาร เคน เริ่มจดจำเส้นทางได้แล้ว เขาหัวเราะด้วย
ความดีใจ เมื่อมองเห็นซุ้มประตูเส้าหินทางเข้า
หมู่บ้าน ที่อยู่ด้านซ้ายมือ เขารีบเดินลงไปที่ลำธาร
น้ำ เมื่อไปถึงหาดทรายของลำธาร เขาก็รู้สึก
ประหลาดใจ กับสิ่งที่เขาเห็นอยู่เบื้องหน้า

...

รุ่งเช้า เคน รู้สึกประหลาดใจ บาดแผลรอย
ข่วนเมื่อวาน หายสนิทเหมือนไม่เคยโดนอะไรกัด
มาก่อน ทั้งๆ ที่เมื่อคืน เขายังพูดเล่นกับเด็กๆ อยู่
เลยว่า พรุ่งนี้แผลมันก็จะหายเอง และมันก็เป็น
เช่นนั้น เขาจัดแจงเปลี่ยนเสื้อผ้า คว่าเอาชุดที่
เหม็นน้อยกว่ามาสวม แล้วเดินออกมาหน้าบ้าน
ล้าง เชื้อย และโสนน้อย เดินตามออกมา เคนพา
พวกเด็กๆ จัดเก็บ ปัดกวาดบริเวณที่เรียกว่าบ้าน
ให้น่าอยู่กว่าเดิม ปักไม้แขวนผ้า ผ่าฟัน ทำเขตเวร
ยาม ป้องกันสัตว์ป่า

มีชาวบ้านป่า เป็นผู้ชายสองสามคน มาแอบ
ซุ่มดูเคนกับพวกเด็กๆ ทำงานบ้านอยู่ เขาพูด
ซุบซิบกันอะไรบางอย่าง แล้วก็หลบไป แต่มีอีก
สายตาคู่หนึ่ง ซึ่งไม่ใช่คนป่าพวกนี้ แอบซุ่มมองอยู่
เช่นกัน

ขณะที่เคนกับพวกเด็กๆ กำลังซุกหลุม ผึ่งเสื่อ
ไม้ระแนง ทำเขตระวังสัตว์ร้าย เขาเล่าความ
เป็นมาของที่นี่ ให้พวกเด็กๆ ฟัง

“ชาวบ้านที่นี่เป็นชาวป่า เชื้อและกลัวใน
อำนาจของผีป่า ที่ปกครองหมู่บ้านนี้ พวกเขาเชื่อ
ว่าภูผาที่โอบล้อมหมู่บ้านทั้งสี่ทิศ” เขาชี้ไปที่ หน้า
ผาด้านทิศตะวันตก “คือที่อยู่ของพวกผีป่า มันซึ่ง

“ให้ผู้คนในหมู่บ้านไว้เป็นทาส ไม่มีโอกาสหลุดรอดไปจากป่านี้ได้”

“แล้วพวกเขา ทำมาหากินกันยังไง หมายถึง จะติดต่อกับหมู่บ้านอื่นๆ นะครับ” ลังซ์ ซัก

“เธอพูดเหมือนคนในเมืองเลยนะ มีครับด้วย”
เคน กระเช้า “คนที่นี่ หากินเฉพาะในเขตหมู่บ้านเท่านั้น รอบๆ ก็มีแต่ป่า ใครที่ออกนอกเขต ก็จะมีอันเป็นไป พวกเขาเชื่อว่า เป็นเพราะผีป่า มาเอาชีวิตไปเป็นเครื่องเซ่น”

“น่ากลัวจัง” โสณน้อย กระเถิบเข้ามาใกล้ๆ

“พวกผีป่า จะส่งทูตที่เป็นสัตว์ร้ายบ้าง พืชกินคนบ้าง รวมทั้งวิญญาณที่มองไม่เห็น มารับร่างและวิญญาณ ของพวกชาวบ้านไป” เคน เล่าต่อ

“และพวกเรา ก็จะโดนด้วยใช่ไหม?” ลังซ์ ซัก
ต่อ

“สัตว์ป่านะเหรอ มันไม่น่ากลัวเท่าพวกปีศาจหรือ” เคน พูดจริงจัง “ถ้าเจอมันเข้าละก็ เธออาจจะอ่อนวอนให้มันฆ่าเธอเร็วๆ ... รีบๆ ทำงานเข้าเถอะ มันอาจข่มอยู่ใกล้ๆ เรายังได้ หรือ อาจแปลงร่างมาเป็นคนที่เรารู้จักก็ได้ ... และ มันก็คือ ฉิน น น ...”

“แฮ่ม!!!”

สังข์ ตกใจกลัว จนผงะ

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า” เคน หัวเราะ เมื่อเห็นเด็กสังข์
ทำท่าตกใจจนล้มลงก้นกระแทกพื้น

“เคน อย่าล้อแบบนี้สิ” สังข์ ชูและโกรธ

“เคน หลอกพวกหนู” เลียงเอื้อย ตัดพ้อ

“ฮะ ฮะ ฮะ” เคน ยังขำไม่หยุด “ไอ้หนู ถ้ามัน
เป็นของจริง จะไม่มีเวลามานั่งเถียงกันว่า อะไร
จริง หรือ หลอก ... แฮ่ม ๆ ๆ ฮะ ๆ ๆ”

ความกลัวของพวกเขาเด็กๆ กลายเป็นเรื่องขำ
ขัน พวกเขาต่างพากันหัวเราะ ที่ถูกเคนหลอกจน
ได้ เคน ปล่อยให้พวกเขาเด็กๆ หยุกพักผ่อนกัน
เพราะงานเสร็จแล้ว

ระหว่างอาหารค่ำ สังข์ ยังมีข้อกังขา

“บ้านที่หนูอยู่ ชื่อหมู่บ้านแสงสุข ที่หมู่บ้านนี้
ทำไมเขาไม่ตั้งชื่อกันล่ะ?”

“พวกชาวป่า ไม่กล้า เพราะมันเป็นบัญชา
ของปีศาจ ที่ต้องการปกปิดหมู่บ้านแห่งนี้ ไม่ให้คน
ข้างนอกรู้จัก”

“ทำไมเรียกชื่อไม่ได้ พูตกันเฉยๆ ก็ได้ เช่น หมูบ้านเดือนหงาย บ้านน้ำใส อะไรอย่างงี้” สังข์ ออกความเห็น

“ถ้าใครพยายามจะตั้งชื่อหมู่บ้าน คนนั้น จะต้องมึนเป็นไป”

“พวกปีศาจ มันทำร้ายชาวบ้านพวกนั้นจริงๆ เหมอ เวลาเอ๋ยชื่อหมู่บ้านนะ” โสนน้อย ถามบ้าง

“ไม่หรอก มันก็แค่ความเชื่อ” เคน พูตจริงจัง
“และพวกเขาก็เชื่อจนเป็นจริงเป็นจังซะด้วยสิ”

“ถ้างั้น ถ้าไม่มีชื่อเรียก แล้วจะรู้ได้ไงว่าเป็น หมูบ้านที่เราอยู่?” สังข์ ยังซักเหมือนเดิม

“ก็มันมีหมู่บ้านอื่นซะที่ไหนกันแล้ว จะมีชื่อ หรือไม่มีชื่อ มันก็ไม่ต่างกันหรอก” พูตเสด็จ ก็ยกเหยือกน้ำขึ้นดื่ม แล้วส่งให้พวกเด็ก ดื่มต่อ

“เคน พาพวกเรา ออกจากที่นี่ได้ไหม?” สังข์ ขอร้อง ขณะช่วยเอื่อยเก็บสำรับอาหาร

เคน ลั่นศีรษะ ทำหน้าเครียด

“ว้า! ... งั้น พวกเราก็ติดอยู่ที่นั่นนะสิ” เอื่อย ทำหน้าละห้อย “เอื่อย คงไม่ได้เห็นหน้าแม่อีกแล้ว”

“เคน นะ นะ พาโสนน้อย กลับบ้าน พรุ่งนี้
เลย”

โสนน้อย ร้องให้ เคียวกี้ทำตาแดงๆ สั่งซี้ ก็
หน้าเศร้า เคน ไม่อยากได้ยินเสียงร้องตอนนี้ จึง
รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาทันที

“นี่...คิดว่าฉันอยากจะทำให้พวกเขา อยู่ที่นี่อย่าง
งั้นหรือ? คิดอยากจะทำอะไรตามใจตัวเอง ที่นี้
ไม่ใช่บ้านของพวกเขา นะ ปิดโธ่ ไป ไปนอนได้แล้ว”

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๑๒ บทเรียนชีวิต
กลับไปที่ เว็บบทเรียน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>